

имате жито. Житото представя Божествената душа, за която малцина иматъ ясна представа. Външната дреха на Божествената душа е разумната жена, която мѣси хлѣба.

Хората искатъ да знаятъ, ще бждатъ ли спасени, ще възкрѣснатъ ли. Който има воденица, брашно, квасъ, ношви и вода, ще възкрѣсне. Нѣмашъ ли тѣзи елементи, не можешъ да възкрѣснешъ, ти си ленивъ човѣкъ. Какво трѣбва да направишъ, за да възкрѣснешъ? — Ще се обърнешъ къмъ Бога съ молба, да ти помогне и твоята воденица да почне да мели. Който не разбира смисъла на страданието, той се моли неговата воденица да спре, да не мели брашно. Нека мели и твоята воденица. Това е велико благо за човѣшката душа. Всички воденици трѣбва да мелятъ брашно, да приготвятъ материалъ за вашитѣ бждещи тѣла. Не напушайте воденицата си, да не прашаса, да се разхождатъ мишки и плѣхове въ нея.

Нѣкога, въ далечното минало, въ християнската епоха, имало единъ голѣмъ, богатъ манастиръ. Главниятъ игуменъ обичалъ да си хапва повече, отколкото трѣбва, затова често ялъ и пилъ съ калугеритѣ и забравялъ задълженията си къмъ Бога и манастира. День следъ день манастирътъ се напушалъ, иконитѣ и книгитѣ потънали въ прахъ, паяжини кръстосвали стаитѣ — манастирътъ изглеждалъ пустъ и изоставенъ. Единъ день царьтъ на тази страна пожелалъ да посети манастира, да види, какъ служатъ калугеритѣ на Бога. Той се срещналъ съ игумена, който го развелъ навсѣкжде; обиколили всички манастирски постройки и помѣщения, черквата, библиотеката, жилищата на калугеритѣ. Царьтъ останалъ крайно изненаданъ отъ нечистотиитѣ и напуснатия видъ на манастира. Той не казалъ нищо на игумена, нито на калугеритѣ, не направилъ нито една забележка или мѣмрене, но казалъ, че и следната година иска да посети манастира. Следъ това се обърналъ къмъ игумена и му казалъ: Ще ти дамъ три въпроса, на които искамъ отговоръ следъ една година. Въпроситѣ били следнитѣ: Колко струвамъ азъ? За колко часа мога да обиколя цѣлата земя? Какво мисля за тебе въ дадения моментъ? Следъ това царьтъ замислил за столицата си.